

celek byla užívána jiným. Že by vlastníci vykonali nějaké dispoice, směřující k zrušení pily na jejich nemovitosti, není zjištěno. Odevzdáním certifikátu lokomobily žalobkyni nedošlo k symbolickému odevzdání lokomobily, i když se přijme žalobcovo stanovisko, že by její hmotné odevzdání bylo pro její váhu spojeno s obtížemi. Certifikát lokomobily (parního kotle) není totiž listinou, jíž se vlastnictví prokazuje ve smyslu § 427 obč. zák., nýbrž toliko úředním osvědčením o vyzkoušení bezpečnosti kotle a jeho původu. Jiný způsob tradice není tvrzen a právem proto byla žaloba zamítnuta.

Čís. 16313.

Vliv výroku o rozluce manželství v nesporném řízení (§ 17 rozl. zák.) na již zahájené řízení sporné o žalobě na rozluku téhož manželství.

Byla-li za sporného řízení o žalobě na rozluku manželství pravoplatně vyslovena rozlučka v nesporném řízení podle § 17 rozl. zák. z viny žalujícího manžela na podkladě rozsudku vydaného v dřívějším rozvodovém sporu, lze dále jednat i rozhodnouti ve sporném řízení o otázce viny manželčiny na rozluce.

(Rozh. ze dne 17. září 1937, Rv I 1477/37.)

Srv. rozh. č. 15517, 14872, 14706, 8762, 7014, 2634 Sb. n. s.

Manželství sporných stran bylo rozsudkem krajského soudu v L. ze dne 20. listopadu 1934, č. j. Ck III 150/34-15, pravoplatně rozvedeno od stolu a lože z viny Pavla W. (nynějšího žalobce). Počátkem roku 1935 podal Pavel W. žalobu o rozluku manželství z výhradné viny žalované manželky a soud první stolice rozsudkem ze dne 7. února 1936 rozloučil manželství sporných stran z výhradné viny žalobcovy. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání a žalovaná dne 30. března 1936, tedy po vydání rozsudku soudu první stolice v rozlukovém sporu, návrh podle § 17 rozl. zák. na přeměnu rozvodu v rozluku manželství v řízení nesporném. Tomu návrhu bylo pravoplatným usnesením krajského soudu v L. ze dne 17. srpna 1936, č. j. Nc VIIa 117/36-8, vyhověno a manželství sporných stran bylo rozloučeno z viny Pavla W. (nynějšího žalobce). Odvolací soud zamítl manželovu žalobu na rozluku manželství z viny manželčiny, poněvadž po vynesení rozsudku prvního soudu, jímž manželství bylo rozloučeno toliko z viny žalobcovy, bylo k návrhu manželčinu pravoplatně na základě dříve již vyneseního rozsudku o rozvodu manželství sporných stran jejich manželství rozloučeno podle § 17 rozl. zák., při čemž byl výrok o vině manželově na rozvodu převzat podle řečeného předpisu rozlukového zákona do usnesení, jímž v nesporném řízení manželství bylo rozloučeno, takže nelze manželství již pravoplatně rozloučené znovu rozlučovati.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby znovu rozhodl o otázce viny Karoliny W. na rozluce.

D ů v o d y:

Názor odvolacího soudu, že nelze manželství již pravoplatně rozloučené v řízení nesporném znovu rozloučiti pořadem práva, jest ovšem správný nehledíc ani na to, že také výrok prvního soudu o rozluce manželství nabyt již moci práva, poněvadž odvolání podal jen žalobce, a to jen co do výroku o vině. Ale tím neodpadá další jednání o sporu rozlukovém, jak mylně odvolací soud předpokládá, neboť nebylo pravoplatně rozhodnuto o otázce viny manželčiny na rozluce (srv. rozh. č. 7014 a 8762 Sb. n. s.). Rozhodnutí č. 2634 Sb. n. s., jehož se odvolací soud dovolává, se na souzený případ nehodí, neboť tam šlo o zcela odlišnou právní otázku, totiž o vliv rozsudku o rozluce manželství na spor o rozvod manželství. Rozhodnutí odvolacího soudu ovšem, poněvadž byla rozluka již pravoplatně povolena, jest omeziti na otázku viny žalované manželky na rozluce manželství.

Čís. 16314.

Byla-li exekuce odložena až do pravoplatného rozhodnutí o některé ze žalob uvedených v § 42 č. 5 ex. ř., nelze pokračovati v odložené exekuci, dokud spor nebyl pravoplatně skončen, nýbrž byl ponechán jen v klidu, a to ani tehda, učiní-li návrh na pokračování v exekuci postupník, kterému byla vymáhaná pohledávka postoupena a jenž podle § 9 ex. ř. vstoupil na místo původního vymáhajícího věřitele do exekuce.

(Rozh. ze dne 17. září 1937, R II 415/37.)

Pravoplatným usnesením okresního soudu v B. ze dne 14. května 1936 byla exekuce, vedená vymáhající věřitelkou spořitelnou města B. proti povinnému Bedřichu B. pro 20.590 Kč, odložena až do pravoplatného rozhodnutí o opoziční žalobě (§ 35 ex. ř.). K rozhodnutí dotčeného sporu nedošlo, ježto spor zůstal dne 30. října 1936 v klidu. Poté předložil Bohumil K. společně s původní vymáhající věřitelkou postupní listinu ze dne 28. května 1937, řádně ověřenou, podle níž mu vymáhaná pohledávka byla postoupena s tím, že vstupuje na místě původní vymáhající věřitelky spořitelny města B. do exekuce, a navrhl pokračování v exekuci. **Exekuční soud** uznal podle návrhu. **Rekursní soud** zamítl návrh na pokračování v exekuci.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Byl-li podle § 42 č. 5 ex. ř. povolen odklad exekuce až do pravoplatného rozhodnutí o některé ze žalob v řečeném ustanovení uvedených, lze v exekuci takto odložené pokračovati zpravidla teprve po formální právní moci rozsudku zamítajícího žalobu (§ 411 c. ř. s.), a to bez zřetele na to, zda návrh na pokračování v exekuci učinil původní